

menneskelig omkostning, som vi kommer til at tage stilling til her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Det må stå for hr. Ulrik Kraghs egen regning at kalde den debat, vi har nu, for en debatklub. Det er bare sådan et lidt nedladende udtryk i forhold til, hvad jeg ellers hører, når vi holder grundlovsdag, hvor også Venstrefolk hylder demokratiet og samtalen og debatten i vores parlament. Men nok om det.

Hr. Ulrik Kragh stiller mig det konkrete spørgsmål: Skal USA stoppe den militære aktivitet, der foregår i disse minutter og timer? Altså det er jo ikke noget, vi bestemmer, den beslutning er truffet. Vi forholder os til realiteterne. Den beslutning er jo truffet. Krigshandlingerne er i gang. Vi synes, det er forkert. Vi tager klart afstand fra det.

Vi mener, man skulle have ventet på Sikkerhedsrådet og have konkluderet på resolution 1441; det er det spor, vi var i sammen med regeringspartierne indtil i mandags. Da valgte regeringspartierne at ændre spor og sige: Vi går med, vi stiller op nu, også selv om det foregår uden FN's Sikkerhedsråds endelige konklusion på resolution 1441.

Så ligger der også i det: Har der været fremskridt at spore? Jeg vil bare spørge hr. Ulrik Kragh, om ikke Venstre er bekendt med, at der er blevet skrottet al-Samoud-2-missiler, ikke alle, men et stort antal. Blix har altså vist resultater, også i forhold til de våbentyper, som Venstre her står og siger at Saddam Hussein stadig væk er i besiddelse af. Det vidste vi jo godt. Det kommer ikke som nogen overraskelse, at han var i besiddelse af dem. Blix var i gang med at få dem skrottet, så der var fremskridt.

Men jeg har ikke på noget tidspunkt i debatten, hverken i dag eller i tirsdags, sagt, at man kunne forvente, at Saddam Hussein ville lade sig afvæbne for alt. Derfor var der også fra vores side en klar trussel om militær intervention, hvis han ikke gjorde det. Og det krævede, at vi fik en sikkerhedsrådsbeslutning om det. Det var ikke i form af en ny resolution. Vi var enige med udenrigsministeren i, at man ikke skulle låse sig fast på forhånd. Vi har også set tidligere tilfælde, hvor man har fundet andre måder at løse det på inden for FN-pagtenes rammer.

Vi har bare i denne situation en klar afstandtagen fra et flertal, ikke bare fra de faste medlemmer, men også fra FN's generalsekretær Kofi

Annan. Vi har ikke engang den situation, som vi havde i forhold til Kosovo, hvor det var en humanitær intervention for at forhindre folkedrab.

Kl. 13.30

Fra hr. Henrik Vestergaard var der jo ikke rigtig nogen spørgsmål, men bare nogle konstateringer. Jeg håber, at hr. Vestergaard kan se det fra sin plads: Jeg har ikke røde ører, ingen i den socialdemokratiske gruppe har røde ører, for vi befinder os godt i det selskab, vi er i i dag.

Vi synes, det er en forkert beslutning, der lægges op til i Folketinget i dag, hvor man splitter Folketinget og den tradition, vi har haft, for brede parlamentariske aftaler i de her alvorlige udenrigspolitiske og sikkerhedspolitiske spørgsmål.

Hr. Flemming Oppfeldt har jeg svaret: Hvis Blix ikke kunne komme tilbage ligesom i 1998, hvor hans forgænger kom tilbage og sagde, at man ikke gjorde fremskridt, så var vi også klar, det vidste regeringen godt, til sammen med regeringen at fremme et beslutningsforslag her i Folketinget, der førte frem til en militær intervention for at afvæbne Saddam Hussein med militær anvendelse.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg skal kvittere for, at hr. Frank Jensen svarede mig meget klart. Han svarede jo, at Socialdemokratiets politik på sikkerhedspolitikens område besluttes af de nuværende socialdemokratiske medlemmer af Folketinget og ikke af tidligere, og man lader sig ikke påvirke af tidligere forsvarsministre og heller ikke af hr. Hans Hækkerup.

Jeg forstår, at Socialdemokratiet er parat til at tage konsekvensen af sit kursskifte; det skal jeg beklage. Men jeg kan ikke forstå, hvordan hr. Frank Jensen her fra Folketingets talerstol i dag kan stå og sige følgende: Saddam skal afvæbnes, det kan kun gå for langsomt. Det skal bare ikke være lige nu. Det skal bare ikke være lige nu, hvor det rent faktisk sker.

Hvordan hænger det sammen? Jeg forstår det simpelt hen ikke. Hvordan kan Socialdemokratiet få den holdning til at hænge sammen? Man vil have Saddam afvæbnet, man anerkender, at han er en farlig despot, men det skal bare ikke ske lige nu, hvor muligheden er der. Der finder man alle mulige og umulige begrundelser for at svigte sit ansvar, vaske sine hænder.

Det er trist, og det er hyklerisk, når vi samtidig skal bebrejdes, at vi gennemfører det nød-